

Arrest

nr. 137 788 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2014 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DERONNE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en heeft u de Iraanse nationaliteit. U zou Iran verlaten hebben omdat u samen met uw broer en een collega er door de Iraanse autoriteiten valselijk van beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn voor een bomaanslag in een moskee in Shiraz. Op 13 augustus 2008 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een badge

van uw werk, een loonfiche en een fiche met de beschrijving van de opdracht die u in Shiraz voor uw werkgever moest uitvoeren neer. Op 9 juni 2009 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen gezien de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Op 11 september 2009 besloot ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het cassatieberoep dat u tegen deze beslissing bij de Raad van State indiende werd op 30 oktober 2009 verworpen.

U diende een tweede en derde asielaanvraag in op respectievelijk 20 november 2009 en 11 januari 2010. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste deze aanvragen niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater).

Op 7 april 2010 diende u een vierde asielaanvraag in. U verwijst in dit kader opnieuw naar uw vrees vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten die u er valselijk van beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor een bomaanslag in Shiraz. U verklaart eveneens dat uw broer na twee jaar op borgtocht vrijkwam en naar Pakistan vluchtte. Verder stelt u dat de Iraanse veiligheidsdiensten nog steeds bij uw familieleden naar uw verblijfplaats informeren en uw familie geregeld aan u gerichte convocaties opsturen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een convocatie uitgaande van een Iraanse rechtbank voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste en volgende asielaanvragen heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten die u er valselijk beschuldigd van zouden hebben een bomaanslag te hebben gepleegd geen geloof werd gehecht. Op 11 september 2009 besloot ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het cassatieberoep dat u tegen deze beslissing bij de Raad van State indiende werd op 30 oktober 2009 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

In het kader van uw tweede en derde asielaanvraag bouwde u verder op uw verklaringen gedaan tijdens de eerste asielprocedure, waarna uw asielaanvraag niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien u in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielprocedures incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u bij uw vierde asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel. Uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS betreffende de aanslag waarvan uw beschuldigd werd en de daaropvolgende gerechtelijke procedure waarvoor u op de vlucht sloeg ondermijnen verder uw beweringen over uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Gevraagd of u ooit veroordeeld werd in Iran naar aanleiding van de beschuldigingen betreffende uw betrokkenheid bij de bomaanslag in Shiraz in 2009 geeft u het ambigue antwoord dat het mogelijk is dat ze mensen veroordelen, maar dat u niets gehoord heeft over een eventuele effectieve veroordeling (cgvs p.6-7). Wanneer het CGVS informeert of u via de advocaat van uw broer geen nieuws ontving over een eventuele veroordeling geeft u het vage antwoord dat u niet denkt dat er een uitspraak gevallen is (cgvs p.7). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht, daarom besloot te vluchten uit zijn land van herkomst en contact houdt met zijn familie in zijn thuisland mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties een duidelijk beeld kan geven van de eventuele stappen in de gerechtelijke procedure sinds het verlaten van zijn land.

Wanneer u bovendien tot viermaal toe gevraagd wordt of er buiten u, uw broer en uw collega nog ander personen veroordeeld werden voor deze aanslag antwoordt u telkens ontkennend. Geconfronteerd met de passage in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag waarin gesteld werd dat deze bomaanslag opgeëist werd door een monarchistische groepering en dat drie vermeende leden van deze groepering ter dood veroordeeld werden geeft u het bijzonder merkwaardige antwoord dat u hier niet van op de hoogte was (cgvs p.8). Van iemand die verklaart dat hij zijn land verliet omdat hij er valselijk beschuldigd van werd betrokken te zijn bij een bomaanslag mag

redelijkerwijs verwacht worden dat hij ervan op de hoogte is dat er reeds drie personen voor deze aanslag veroordeeld werden, temeer gezien deze informatie te lezen viel in de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Gevraagd hoeveel doden er bij deze aanslag vielen verklaart u dat er vier of vijf personen het leven lieten. Wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat er vijftig slachtoffers vielen en dat er in uw oorspronkelijke weigeringsbeslissing vermeld wordt dat er in werkelijkheid twaalf tot veertien slachtoffers vielen stelt u niet te weten hoeveel doden er bij deze aanslag vielen. U vult aan dat dit verschil mogelijk door een vertaalfout te verklaren valt en herhaalt dat er vier of vijf doden vielen (cgvs p.8). Voorgaande elementen benadrukken nogmaals de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die u en uw familieleden met de Iraanse autoriteiten zouden hebben.

U stelt weliswaar dat uw problemen nog steeds actueel zijn gezien uw broer omwille van uw problemen vastgehouden werd en na zijn vrijlating op borgtocht vluchtte naar Pakistan (cgvs p.4). U voegde toe dat de Iraanse autoriteiten ongeveer zeven maanden voor het gehoor een aan uw gerichte convocatie naar uw familie stuurden (cgvs, p. 5). Dit zijn echter loutere blote beweringen die volledig zijn gesteund op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende de beweerde detentie en daaropvolgende vrijlating op borgtocht van uw broer. Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor over de detentie van uw broer verklaart dat de Iraanse autoriteiten een verdachte vasthouden tot de tweede of derde verdachte zich aanmeldt. Wanneer het CGVS informeert hoe deze bewering strookt met het feit dat uw broer op borgtocht vrijkwam ondanks het feit dat u voortvluchtig zou zijn geeft u de met uw daarvoor geponeerde stelling weinig coherente verklaring dat de autoriteiten uw broer vrijlieten in de hoop dat zij uw of uw collega konden opsporen indien uw broer contact met jullie zou zoeken (cgvs p.6).

Treffend is ook dat u de convocatie, die u zeven maanden voor het gehoor ontvangen zou hebben niet neerlegt. U wist zelfs niet hoeveel convocaties u in het totaal zou hebben ontvangen (cgvs, p. 5). U legde op de Dienst Vreemdelingenzaken wel een convocatie neer uitgereikt door de revolutionaire rechtbank van Shiraz dd. 13/12/88 (Perzische kalender, komt overeen met 4/3/2010 volgens onze kalender). Dit document herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien het enkel het vermogen heeft om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Het volstaat op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen.

Daar uw asielrelaas door het CGVS als ongeloofwaardig werd beoordeeld en u in het kader van uw vierde asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw vierde asielverzoek geen geloof aan uw asielrelaas worden gehecht.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven geen gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/7bis en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over

directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij zelfs nalaat aan te duiden welke artikelen van deze richtlijn *in concreto* zouden zijn geschonden en het niet aan de Raad toekomt deze zelf te bepalen.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 13 augustus 2008 werd door verwerende partij bij beslissing van 29 mei 2009 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 31 432 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 september 2009, waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 4965 van 30 oktober 2009 (administratief dossier, stuk 21, documenten eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het treffend is dat verzoekende partij de convocatie die zij zeven maanden voor het gehoor ontvangen zou hebben niet neerlegt en dat zij zelfs niet weet hoeveel convocaties zij in het totaal ontvangen zou hebben, betoogt verzoekende partij dat zij gedurende haar verschillende asielaanvragen steeds bewijs voorgelegd heeft van de oproepingen voor de rechtbank. Ook tijdens haar laatste gehoor heeft zij bewijs hiervan neergelegd door middel van de convocatie d.d. 04/03/2010. Voor verzoekende partij was het onmogelijk om recentere convocaties voor te leggen, gezien haar familie tot op heden streng gecontroleerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Het voorleggen van de verschillende convocaties, alsook het bewijs dat zij gewerkt heeft bij het bedrijf dat de aanslagen gepleegd heeft, dient als afdoende bewijs te worden beschouwd.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij gedurende haar verschillende asielaanvragen steeds bewijs voorgelegd heeft van de oproepingen voor de rechtbank, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nooit eerder gedurende haar asielprocedure enig document heeft neergelegd inzake deze oproepingen (administratief dossier, stukken 19,20 en 21) en dat zij enkel in het kader van huidige asielaanvraag een convocatie heeft neergelegd. Desbetreffend argument mist dan ook feitelijke grondslag. Daar waar verzoekende partij stelt dat het onmogelijk is voor haar om recentere convocaties voor te leggen, gezien haar familie tot op heden streng gecontroleerd wordt door de Iraanse autoriteiten, bemerkt de Raad dat dit argument weinig kan overtuigen gezien verzoekende partij er reeds eerder in geslaagd is om documenten (haar identiteitskaart en de convocatie d.d. 04/03/2010) vanuit Iran te verkrijgen en dit met behulp van een derde (administratief dossier, stuk 20, documenten tweede asielaanvraag, verklaring, vraag 36; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/06/2014, p. 3). Verder wijst de Raad erop dat tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij zelfs niet wist hoeveel convocaties zij in het totaal zou hebben ontvangen, dit terwijl zij nochtans contact heeft met haar familie in Iran (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 13/06/2014, p. 4). Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent de door verzoekende partij aangebrachte convocatie d.d. 04/03/2010, oppert verzoekende partij dat de motivering dat desbetreffende convocatie vals zou kunnen zijn, kant nog wal raakt. Verwerende partij heeft op geen enkele manier aangetoond dat deze convocatie vals zou zijn.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, gezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 1).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat de weigering van haar asielaanvraag louter gebaseerd is op vermoedens, bemerkt de Raad vooreerst dat verwerende partij in haar beslissing op een gedetailleerde en omstandige manier uiteengezet heeft waarom verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kunnen herstellen. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij geen informatie heeft over eventuele stappen in haar gerechtelijke procedure sinds het verlaten van Iran, dat zij er niet van op de hoogte is dat reeds drie personen voor de aanslag waarvan verzoekende partij beweert valselijk te zijn beschuldigd ter dood veroordeeld werden, dat zij niet weet hoeveel doden er bij deze aanslag vielen, dat zij geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende de beweerde detentie en daaropvolgende vrijlating op borgtocht van haar broer, dat zij bovendien incoherente verklaringen aflegt omtrent de vrijlating van haar broer, dat het voorts treffend is dat zij de convocatie die zij zeven maanden voor het gehoor ontvangen zou hebben niet neerlegt, dat zij zelfs niet weet hoeveel convocaties zij in het totaal zou hebben ontvangen en dat de door haar neergelegde convocatie d.d. 04/03/2010 de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet herstelt daar dit document enkel het vermogen heeft om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en op zichzelf niet volstaat om de geloofwaardigheid van haar beweringen te herstellen en daar bovendien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er heel wat valse gerechtelijke documenten in omloop zijn en dat frauduleuze documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling verkregen kunnen worden. Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 juni 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Gelet op het

voorgaande, kan de opmerking van verzoekende partij dat de beslissing van verwerende partij inzake haar huidige asielaanvraag louter gebaseerd is op vermoedens geenszins worden bijgetreden.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, kan geen enkel geloof worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT